

10. 12. 2001

ID: 15515

Pracovní úraz

Otázku přímé souvislosti utrpěného úrazu s plněním pracovních úkolů je třeba posuzovat z hlediska místního, časového a věcného, tedy zda lze k takové souvislosti dospět vzhledem ke vztahu činnosti, při níž k úrazu došlo, k plnění povinností, které pro zaměstnance vyplývají z pracovního poměru.

Otázku přímé souvislosti utrpěného úrazu s plněním pracovních úkolů je třeba posuzovat z hlediska místního, časového a věcného, tedy zda lze k takové souvislosti dospět vzhledem ke vztahu činnosti, při níž k úrazu došlo, k plnění povinností, které pro zaměstnance vyplývají z pracovního poměru.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20.11.2001, sp.zn. 21 Cdo 2507/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně V. P., zastoupené advokátem, proti žalovanému P. c. v H. K., zastoupenému advokátem, o odškodnění pracovního úrazu, vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp.zn. 11 C 121/97, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. června 2000 č.j. 25 Co 564/99-87, tak, že rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 4. května 1999 č.j. 11 C 121/97-68 (s výjimkou výroků II. a IV., kterými byla žaloba zčásti zamítnuta) se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Okresnímu soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se domáhala (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby jí žalovaný zaplatil na náhradě za bolest a za ztížení společenského uplatnění 3.750,- Kč, na "účelně vynaložených nákladech" 50,- Kč a "na náhradě za ztrátu na výděлку" 41.081,- Kč, vše s 16% úrokem od 27.11.1996 do zaplacení. Žalobu odůvodnila zejména tím, že dne 27.11.1995 si "při výkonu zaměstnání" u žalovaného "podvrtila nohu ve vchodových dveřích a upadla na zem na levou ruku", v důsledku čehož utrpěla tříštivou zlomeninu levé ruky. Přestože úraz utrpěla na pracovišti žalovaného, žalovaný odmítá úraz uznat za pracovní a nahradit jí škodu, spočívající v bolestném, ve ztížení společenského uplatnění, ve ztrátě na výděлку a v "účelně vynaložených nákladech".

Žalovaný namítal, že k úrazu žalobkyně nedošlo ve vchodových dveřích při odchodu ze zaměstnání, ale u stojanu s koly "zjevně při nastupování na jízdní kolo". Úraz žalobkyně tedy nemůže být úrazem pracovním.

Okresní soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 4.5.1999 č.j. 11 C 121/97-68 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobkyni částky 3.750,- a 41.081,- Kč s 16% úrokem od 28.11.1996 do zaplacení, zamítl

žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení 16% úroku z částky 3.750,- Kč a z částky 41.081,- Kč za den 27.11.1996, a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit České republice "na účet" Okresního soudu v Hradci Králové na soudním poplatku 1.796,- Kč a žalobkyni na náhradě nákladů řízení 7.650,- Kč k rukám zástupce žalobkyně. Soud prvního stupně zjistil, že v době úrazu ze dne 27.11.1995 žalobkyně byla zaměstnankyní žalovaného, a na základě provedených důkazů dovedl, že šlo o pracovní úraz. I když k "úrazovému ději" došlo až po odchodu žalobkyně z místa jejího pracoviště (kanceláře tiskařského střediska), přihlédl k tomu, že žalobkyně chtěla splnit povinnost uloženou jí organizačním řádem žalovaného a vyznačit svůj odchod v knize příchoďů a odchodů umístěné v hlavní budově žalovaného, která je umístěna asi 40 m od pracoviště žalobkyně. Jednání žalobkyně tedy nevybočilo z plnění pracovních úkolů "ve smyslu nařízení vlády č. 108/1994 Sb.". Na náhradě škody soud prvního stupně žalobkyni přiznal bolestné a náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 3.750,- Kč, náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti ve výši 41.081,- Kč a úroky z prodlení z těchto částek ve výši 16% ode dne 28.11.1996, kdy se žalovaný ocitl s uspokojením nároků žalobkyně v prodlení.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21.6.2000 č.j. 25 Co 564/99-87 rozsudek soudu prvního stupně "až na odvoláním nedotčené výroky II. a IV." (tj. výroky, jimiž byla žaloba zčásti zamítnuta) změnil tak, že žalobu o zaplacení částky 3.750,- Kč s 16% úrokem od 28.11.1996 do zaplacení a částky 41.081,- Kč s 16% úrokem od 28.11.1996 do zaplacení zamítl a že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 5.325,- Kč k rukám jeho zástupkyně advokátky JUDr. J. J., a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 6.296,- Kč k rukám jeho zástupkyně advokátky JUDr. J. J. Odvolací soud dovedl, že v řízení o odškodnění pracovního úrazu zatěžuje poškozeného důkazní břemeno o tom, že úraz, který utrpěl, je úrazem pracovním. Po doplnění dokazování výsledkem svědka Mgr. J. N. a po zopakování důkazu výpovědi žalobkyně a některých listin dospěl k závěru, že z provedených důkazů nelze "uzavřít, že k poškození zdraví žalobkyně došlo při plnění jejích pracovních úkolů či v přímé souvislosti s tím". Žalobkyně totiž tvrdila, že "v okamžik úrazu (na konci pracovní doby) směřovala do hlavní budovy žalovaného, kde měla splnit svou povinnost - odepsat se z knihy docházky". Žalovaný tyto údaje "nepotvrdil" a žalobkyně neoznačila takové důkazy, po jejichž provedení "by bylo možné učinit bezpečný a spolehlivý závěr, že k jejímu poškození zdraví došlo při plnění pracovních úkolů či v přímé souvislosti s ním (chůzi ke splnění úkolu - odepsat se z knihy docházky a nikoliv na cestě ze zaměstnání)"; žádný z důkazů její tvrzení nepodporuje a naopak je zpochybňováno tím, že ji z knihy odepisovala paní L. (a dne 27.11.1995 tak i učinila), jakož i tím, že nebylo prokázáno její tvrzení, že by se sama nemohla odepsat proto, že by hlavní budova byla zamčena (z výpovědi svědka Mgr. J. N. byl zjištěn opak). Za této situace je třeba mít podle odvolacího soudu za to, že žalobkyně byla v době úrazu na cestě ze zaměstnání; takový úraz není pracovním úrazem (§ 190 odst.2 zák. práce).

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že výpověď svědka Mgr. J. N. je nevěrohodná, neboť "byl jako ředitel jedné školy požádán ředitelem školy - žalovaným, aby v tomto sporu vystoupil a přinesl tak důkaz, který v řízení před okresním soudem absentoval", a jeho výpověď představovala "komičasný vystoupení". Žalobkyně nevěděla o tom, že tento svědek bude odvolacím soudem předvolán a vyslechnut, což jí znemožnilo, aby navrhla důkazy, které by jeho údaje vyvrátily. Žalobkyně dále vytýká odvolacímu soudu, že nepřihlédl ke zjištění z výpovědi svědkyně M. L., která uvedla, že žalobkyni dne 27.11.1995 "odepsala odchod z práce", aniž by žalobkyně o tom vůbec věděla; žalobkyně proto šla vyznačit svůj odchod ze zaměstnání a při této činnosti se jí přihodil pracovní úraz. Podle názoru žalobkyně odvolací soud rovněž náležitě nepřihlédl k tomu, že žalovaný v zápisu o úrazu sepsaném dne 29.11.1995 uznal úraz za pracovní a že svědek Ing. M. M. viděl, kde žalobkyně upadla (u vchodu do budovy reprografického střediska, u něhož asi ve vzdálenosti 1 m byl stojan na kola). Žalobkyně dovozuje, že by to musel být žalovaný, kdo by měl

prokázal, že neměla v úmyslu odepsat svůj odchod ze zaměstnání, a že nic takového prokázáno nebylo. Hlavní budovu bylo totiž možné uzamknout, aniž by to svědek Mgr. J. N. musel "postrěhnout", neboť sám v rozhodné době vedl semináře a školení v budově reprografického střediska. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen "o.s.ř." (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je dovolání podle ustanovení § 238 odst.1 písm.a) o.s.ř. přípustné, přezkoumal věc bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je zčásti opodstatněné a že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

V projednávané věci jde o odškodnění úrazu, který se žalobkyni přihodil dne 27.11.1995. Otázku, zda jde o pracovní úraz, je třeba i v současné době posuzovat podle v té době platných právních předpisů, a to zejména podle zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb., č. [98/1987](#) Sb., č. [188/1988](#) Sb., č. [3/1991](#) Sb., č. [297/1991](#) Sb., č. [231/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [590/1992](#) Sb., č. [37/1993](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb. a č. 118/1995, tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31.12.1995 (dále jen "zák. práce"), a podle nařízení vlády č. [108/1994](#) Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony (dále jen "nařízení vlády").

Podle ustanovení § 190 odst.1 zák. práce došlo-li u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou zaměstnavatel, u něhož byl zaměstnanec v době úrazu v pracovním poměru.

Podle ustanovení § 25 odst.3 věty první a druhé nařízení vlády v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů jsou úkony potřebné k výkonu práce a úkony během práce obvyklé nebo nutné před počátkem práce nebo po jejím skončení. Takovými úkony však nejsou cesta do zaměstnání a zpět, stravování, ošetření, popřípadě vyšetření ve zdravotnickém nařízení, ani cesta k nim a zpět, pokud není konána v objektu zaměstnavatele.

Podle ustanovení § 190 odst.2 zák. práce pracovním úrazem není úraz, který se zaměstnanci přihodil na cestě do zaměstnání a zpět.

Podle ustanovení § 26 odst.1 části věty před středníkem nařízení vlády cestou do zaměstnání a zpět se rozumí cesta z místa zaměstnancova bydliště (ubytování) do místa vstupu do objektu zaměstnavatele nebo na jiné místo určené k plnění pracovních úkolů a zpět.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů v tomto směru dovolatelka nezpochybňuje), že žalobkyně utrpěla jako zaměstnankyně žalovaného dne

27.11.1995 úraz, když upadla před vchodem do budovy, v níž měla své pracoviště, v místě, kde byl stojan na kola, v němž měla uloženo své jízdni kolo, a zranila si levou ruku. Žalobkyně tvrdila (a žalovaný toto její tvrzení popíral), že ještě před cestou ze zaměstnání chtěla svůj odchod z práce vyznačit v Knize příchodů a odchodů, umístěné v hlavní budově žalovaného, do níž je vchod vzdálen od vchodu do budovy, v níž měla žalobkyně své pracoviště, asi 40 metrů.

Odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku - dovodil, že žalobkyně utrpěla úraz při cestě ze zaměstnání. S tímto jeho závěrem nelze souhlasit.

Z výsledků dokazování (výpovědi ředitele žalovaného Mgr. F. J.) vyplývá, že žalovaný užívá dvě budovy v areálu Stavební průmyslové školy v Hradci Králové. V hlavní budově, v níž je umístěna kniha příchodů a odchodů, jsou kanceláře, v další budově jsou učebny a v této další budově bylo i místo pracoviště žalobkyně. Obě budovy nejsou propojeny, vchody do nich jsou vzdáleny asi 40 metrů. Vzhledem k tomu, že podle Záznamu o úrazu sepsaném dne 29.11.1995 žalobkyně utrpěla úraz v "areálu P. c.", se měly soudy zabývat rovněž otázkou, kde bylo místo vstupu do objektu žalovaného nebo na jiné místo určené k plnění pracovních úkolů žalobkyně. Uvedené umístění žalovaného v areálu S. p. š. v H. K. totiž nevyklučuje, že objekt žalovaného jako zaměstnavatele nepředstavují jen budovy, které žalovaný užívá, ale i další pozemky nebo budovy, popřípadě že objekt žalovaného je totožný s areálem S. p. š. v H. K. V případě, že žalobkyně utrpěla úraz v objektu žalovaného jako jejího zaměstnavatele, popřípadě za místem vstupu na jiné místo určené k plnění jejích pracovních úkolů, nemohl se jí úraz přihodit při cestě ze zaměstnání; to platí bez ohledu na to, zda chtěla nebo nechtěla vyznačit svůj odchod z práce v Knize příchodů a odchodů. Odvolací soud se věcí z tohoto pohledu nezabýval, a proto jeho závěr o tom, že žalobkyně utrpěla úraz při cestě ze zaměstnání, zatím nemůže obstát.

Z uvedeného současně vyplývá, že pouze v případě, že žalobkyně utrpěla dne 27.11.1995 úraz v místě před vstupem do objektu zaměstnavatele nebo jiným místem, které bylo určeno k plnění jejích pracovních úkolů, může mít význam zjištění, zda hodlala vyznačit v Knize příchodů a odchodů svůj odchod z práce. Podle zjištění soudů žalovaný svým zaměstnancům (a tedy i žalobkyni) uložil, aby svůj odchod z práce vyznačovali v Knize příchodů a odchodů, která byla umístěna v jeho hlavní budově. Šlo proto z pohledu zaměstnanců žalovaného (a tedy i žalobkyně) o úkon nutný po skončení výkonu práce a tedy o úkon, který je ve smyslu ustanovení § 25 odst.3 věty první nařízení vlády v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů. Kdyby bylo prokázáno, že žalobkyně utrpěla úraz při činnosti, která byla potřebná k tomu, aby vyznačila v Knize příchodů a odchodů svůj odchod z práce (například při cestě z místa svého pracoviště do místa, kde byla kniha příchodů a odchodů), šlo by nepochybně o pracovní úraz a žalovaný by odpovídal za škodu, která žalobkyni následkem takového úrazu vznikla.

V řízení o náhradu škody při pracovním úrazu má poškozený zaměstnanec (žalobce) povinnost tvrzení, povinnost důkazní a jim odpovídající břemeno tvrzení a důkazní břemeno - jak vyplývá z ustanovení § 190 zák. práce - při prokazování, zda utrpěl pracovní úraz, zda mu vznikla škoda a zda je dán vztah příčinné souvislosti mezi touto škodou a pracovním úrazem. Neunes-li břemeno tvrzení nebo důkazní břemeno v tomto směru, musí rozhodnutí soudu - jak správně uvádí odvolací soud - vždy vyznít v jeho neprospěch.

V posuzovaném případě žalobkyně tvrdila, že úraz utrpěla při cestě, která byla nezbytná k tomu, aby

vyznačila svůj odchod v Knize příchodů a odchodů, tedy při úkonu, který je v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů.

Otázku přímé souvislosti utrpěného úrazu s plněním pracovních úkolů je třeba posuzovat z hlediska místního, časového a věcného, tedy zda lze k takové souvislosti dospět vzhledem ke vztahu činnosti, při níž k úrazu došlo, k plnění povinností, které pro zaměstnance vyplývají z pracovního poměru.

Časová a místní souvislost činnosti, při níž žalobkyně utrpěla úraz, je v projednávané věci nepochybná, neboť podle zjištění soudů došlo k úrazu poté, co žalobkyně ukončila výkon práce, a v místě, jež bylo na cestě, kterou bylo potřebné vykonat k tomu, aby mohla vyznačit svůj odchod z práce v Knize příchodů a odchodů. Při posouzení, zda je dána také souvislost věcná, bylo třeba zkoumat vnitřní účelový vztah činnosti žalobkyně, při níž došlo k úrazu, ke splnění její pracovní povinnosti, spočívající ve vyznačení odchodu z práce v Knize příchodů a odchodů. V tomto směru měl odvolací soud - jak vyplývá z ustanovení § 132 o.s.ř. - pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Z výsledků dokazování je zřejmé, že ze samotné činnosti žalobkyně, při níž utrpěla úraz (tj. v tom, že vyšla před budovu, v níž měla své pracoviště, kde upadla), nelze dovodit nic, co by nasvědčovalo tomu, že by nehodlala splnit svou pracovní povinnost, spočívající ve vyznačení odchodu z práce v Knize příchodů a odchodů. Za této situace nemůže být dán vnitřní účelový vztah činnosti žalobkyně, při níž došlo k úrazu, ke splnění uvedené pracovní povinnosti, jen kdyby bylo zjištěno, že uvedenou pracovní povinnost nehodlala splnit a že tedy svým jednáním sledovala jiný záměr (např. vydat se bez dalšího na cestu ze zaměstnání).

Odvolací soud zjistil, že žalobkyni ještě před skončením výkonu práce vyznačila v Knize příchodů a odchodů odchod z práce její spolupracovnice a nadřízená M. L. Uvedené zjištění nasvědčuje tomu, že žalobkyně svým jednáním nesledovala vyznačení odchodu v Knize příchodů a odchodů, ale cestu ze zaměstnání, avšak jen tehdy, kdyby o tom věděla, popřípadě kdyby na tom byla s M. L. dohodnuta. Nic takového však nebylo prokázáno; dovolatelka důvodně poukazuje na výpověď svědkyně M. L., která před soudem prvního stupně uvedla, že "dne 27.11.1995 odcházela ze zaměstnání dříve než žalobkyně a její odchod bez jejího vědomí do knihy zaznamenala".

Odvolací soud dále dospěl k závěru, že není pravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že se sama neodepsala, ač to měla po úrazu v úmyslu, z Knihy příchodů a odchodů, neboť hlavní budova byla uzamčena; uvedený závěr učinil na základě výpovědi svědka Mgr. J. N., z níž měl za prokázané, že budova byla v rozhodné době otevřená a že svědek ji uzamkl až v 16.45 hodin.

Dovolatelka zpochybňuje skutkové zjištění, které odvolací soud učinil z výpovědi svědka Mgr. J. N. s tím, že jde o nevěrohodnou a nepravdivou výpověď. V tomto směru tedy napadá rozsudek odvolacího soudu z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst.3 písm.c) o.s.ř.

Podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst.3 písm. c) o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že svědecká výpověď je nevěrohodná, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

V tom, jak odvolací soud hodnotil výpověď svědka Mgr. J. N. z hlediska pravdivosti a věrohodnosti, není logický rozpor, odvolací soud při tomto hodnocení nepominul žádné poznatky obsažené ve spise a hodnocení poznatků obsažených v této výpovědi není v rozporu s ustanoveními § 133 až § 135 o.s.ř. Poukazuje-li dovolatelka na okolnosti, z nichž dovozuje nepravdivost a nevěrohodnost této výpovědi, nejsou tyto okolnosti (nově uvedené až v dovolání) způsobilé zpochybnit správnost postupu odvolacího soudu.

S hodnocením výpovědi svědka Mgr. J. N. odvolacím soudem však nelze souhlasit v tom, že by tímto důkazem bylo prokázáno, že hlavní budova žalovaného byla otevřena až do 16.45 hodin, kdy ji svědek sám uzavřel. Z výpovědi svědka poznatek v uvedeném směru ve skutečnosti nevyplývá; z údajů svědka je totiž zřejmé, že se sám o tom nepřesvědčil a že jde jen o jeho úsudek a nikoliv o skutečný stav věci, o němž by se sám svými smysly přesvědčil (uvedený závěr svědek vyjádřil také tím, že je o tom, že budova byla až do 16.45 hodin otevřena, "naprosto přesvědčen").

Protože nejsou výše uvedené závěry odvolacího soudu správné, nemůže obstát ani jeho závěr, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno k prokázání, že její úraz ze dne 27.11.1995 je úrazem pracovním.

Námítky žalobkyně, kterými odvolacímu soudu vytýká, že nepřihlédl k záznamu o úrazu ze dne 29.11.1995 a k výpovědi svědka Ing. M. M., nejsou důvodné. Záznam o úrazu není sám o sobě důkazem způsobilým prokázat, že by úraz žalobkyně byl pracovním úrazem. Svědek Ing. M. M. ve své výpovědi uváděl údaje o tom, kde došlo k úrazu žalobkyně; tato skutečnost byla v řízení prokázána v souladu s jeho výpovědí, a proto nelze důvodně dovozovat, že by odvolací soud jeho výpověď nedůvodně pominul.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný, neboť spočívá na skutkovém

zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, a řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; k této vadě dovolací soud přihlédl ve smyslu ustanovení § 242 odst.3 věty druhé o.s.ř., i když nebyla v dovolání uplatněna. Nejvyšší soud České republiky proto napadený rozsudek podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, Nejvyšší soud České republiky zrušil i toto rozhodnutí (s výjimkou výroků o částečném zamítnutí žaloby, které nebyly předmětem řízení před odvolacím soudem a samostatně nabyly právní moci) a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převedení zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)